

[Indenrigsministeren.]

ninger, der her kræves, men det er noget rask at stille det op på den måde, at det er lejerne, der ensidigt kommer til at betale civilforsvarsudgifterne.

Jeg forstod iøvrigt på de bemærkninger, der er fremsat fra samtlige partiers ordførere — naturligvis med undtagelse af kommunisterne —, at man er enig om at gennemføre dette forslag nogenlunde efter de retningslinier, der er foreslået. Er der enkeltheder, som man mener kan formes på en anden måde, eller spørgsmål, som vi ikke har været inde på i forslaget, og som burde tages op, så er jeg naturligvis parat til en saglig drøftelse i et udvalg.

Frandsen: Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard sagde, at de to foregående ordførere havde udtalt sig om udgifterne, som om vi havde undervurderet dem, og på en sådan måde, at man måske kunne mene, at vi — jeg i hvert fald — havde været lidt letfærdige i vor bedømmelse af udgifterne ved dette lovforslags gennemførelse. Jeg vil gerne have lov til at feje i hvert fald for mit partis dør. Det ligner os ikke at tage letfærdigt på statens udgifter, men når vi får oplyst, at dette lovforslags gennemførelse — og det er jo det, vi taler om, og ikke det fremtidige — vil koste 0,2—0,9 pct. mere i håndværkerudgifter og i forhold til den samlede anskaffelsessum 0,15—0,7 pct. mere, så finder jeg det berettiget at sige, at de foranstaltninger, der søges gennemført ved det foreliggende lovforslag, ikke påbyrder samfundet udgifter, som vi behøver at vige tilbage for, når de ses i forhold til det, vi vil opnå. Hvis man så yderligere vil sige, at dette lovforslags gennemførelse vil trække andre udgifter efter sig, så kan jeg heller ikke være enig heri. Den anden del af disse beskyttelsesforanstaltninger finder vi omtalt i den vedtagne civilforsvarslovs § 22, hvor det er pålagt civilforsvarskommissionerne at sørge for de offentlige beskyttelsesrum, og i § 25 står der, at det er staten, der afholder disse udgifter. Disse udgifter skal bevilges herfra, og disse sager får vi altså til behandling, når bevillingerne skal indhentes. Men at vi gennemfører det foreliggende lovforslag og derved søger at tilvejebringe de beskyttelsesmuligheder, som det giver basis for, medfører jo strengt taget ikke, at vi gennemfører det andet. Jeg går ud fra, at vi gør det, men det er jo to vidt forskellige områder. Dels sikrer vi, så godt vi kan, i nødtørftig grad beskyttelsesmulighederne for de mennesker, der bor i husene, dels

mener man ifølge betænkningen og det, vi har vedtaget i fjor, at der skal opføres offentlige beskyttelsesrum, der kan yde en yderligere og stærkere beskyttelse. Disse to spørgsmål behandles hver for sig, og det er slet ikke tegn på letsindighed i behandlingen eller på undervurdering af de byrder, der lægges på befolkningen ved dette forslag, at man anbefaler det til gennemførelse, som det er forelagt, selvom vi ved, at det andet kommer bagefter. Det drøfter vi til den tid. Disse bemærkninger vil jeg have lov til at fremføre, fordi jeg ikke kan se, at det er rigtigt at sige, i alt fald om mig og mit parti, at vi har undervurderet udgifterne. Derfor synes jeg, det er rigtigt at berigtige denne udtalelse.

Carsten Raft: Det er rigtigt, at de problemer, jeg talte om, forsåvidt har været behandlet senere, men siden da har et sagkyndigt udvalg undersøgt disse sager og afgivet betænkning. Og nu skal foranstaltningerne bringes til udførelse, og så er det da i allerhøjeste grad påkrævet, at de bliver diskuteret her i salen. Man vil ikke få nogen anden mulighed for at diskutere disse ting her i salen, men måske i finansudvalget eller andre steder. Når man har med bygningsmæssige foranstaltninger at gøre, vil det være naturligt — og jeg erkender også, at den højtærede minister venligst indrømmer mig, at det ikke er unaturligt — at tage disse problemer op og også at få dem drøftet under udvalgsbehandlingen. Jeg har ikke på nogen måde underkendt det pågældende udvalgs sagskundskab; det vil den højtærede minister også se, når han læser fortrykket igennem. Jeg har bebrejdet udvalget, at det ikke har indkaldt den sagskundskab, som må menes at være endnu mere speciel end den, der var tilstede i udvalget. Det mener jeg er en fejl, og jeg har bebrejdet udvalget, at det efter min mening ikke har belyst sagen på den rigtige måde, men har taget den fra den forkerte ende, fordi grundlaget må være anlæg af luftbeskyttelsesrum og muligheden for at anvende disse også som parkeringspladser. Når den højtærede minister siger, at det gælder om ikke at gøre det for dyrt, er det rigtigt, men man kan nu og da spare med det resultat, at det bliver forfærdelig dyrt, og hvis man sparer på luftbeskyttelsesforanstaltninger med det resultat, at luftbeskyttelsesforanstaltningerne plus de parkeringsanlæg, der senere skal komme, bliver meget dyrere, end de ville have været, hvis de to ting var blevet kombineret, så er det en dårlig økonomi. Der-